

Arrest

nr. 72 148 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. BEKAERT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent gehuwd met S. S. (...) (O.V. 6.546.243) en samen hebben jullie 2 kinderen: H. (...) en K. (...). U was officieel geregistreerd in Saratov, waar u lange tijd eerst woonde, maar u verbleef al langer effectief in Solomonov, district St-Petersburg. U markeert de moord op uw 16-jarige neef, A. S. (...), in 2006, als het begin van uw verklaarde problemen in Rusland, die uiteindelijk zouden leiden tot uw definitieve vlucht. Uw neef werd gedood door een zekere R. (...), die in het gezelschap was van een aantal skinheads. De moord op uw neef leidde tot een proces, waarbij de vermoedelijke dader werd vrijgesproken. Tegen deze beslissing

ging de familie van het slachtoffer in beroep, maar ook in beroep (2007) werd R. (...) vrijgesproken. Tussen het proces in beroep in voormelde zaak en 30 november 2009 werden uw zoon en uw echtgenote nog één keer aangevallen. Uw zoon werd geslagen en zijn gsm werd gestolen. Het incident werd door een getuige aan de politie signaleerd en u verklaart dat het incident ook bij de politie geregistreerd was. U kunt echter geen enkele tijdsaanduiding geven over dit incident. Ook uw echtgenote zou nog één keer zijn aangevallen; toen ze van haar werk – ze werkte in een kapsalon – naar huis ging, werd ze langs achter op het hoofd geslagen, maar ze slaagde er wel in om op eigen kracht thuis te komen. Op de verjaardag van uw echtgenote, op 30 november 2009, gebeurde het incident dat u deed beslissen om Rusland definitief te verlaten. Uw dochter was op school gebleven voor een training. Omdat het in die periode reeds vroeg donker was, vroeg u uw zoon H. (...) om uw dochter te gaan afhalen op school. Uw zoon H. (...) verliet de woning. Kort nadien riep uw dochter via de deurtelefoon om hulp. U en een vriend van uw zoon, een zekere D. (...), snelden naar buiten. U trof vlakbij de woning uw zoon H. (...) aan. Hij werd door een groepje van een vijftal jonge mannen in elkaar geslagen, nadat hij uw dochter K.(...) uit de handen van diezelfde groep had bevrijd. Omdat u en D. (...) met veel lawaai naar buiten waren gekomen, sloegen de aanvallers van uw zoon op de vlucht. Van uw dochter waren kleren verscheurd, uw zoon hield aan het incident wat kneuzingen over, maar deed geen beroep op medische bijstand. U ging vrijwel meteen naar de politie, maar u keerde snel op uw stappen terug en u diende geen klacht in. Ook later ondernam u geen poging om de belagers van uw kinderen te vatten; u besloot om Rusland zo snel mogelijk te verlaten. U verzamelde de paspoorten van uw gezinsleden voor de organisatie van de reis. Op 8 december 2009 ging u per auto naar de haven van St-Petersburg. Na een enkele dagen durende boottocht en trip met een minibus, bereikte u België op 13 december 2009. De volgende dag, in casu op 14 december 2009, vroeg u, net als uw echtgenote asiel bij de bevoegde instanties.

Uw zoon H. S. (...) (O.V. 6.546.262) vroeg eveneens op 14 december 2009 asiel aan. Hij beroept zich, voor zijn asielaanvraag, op dezelfde problemen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag, p.6 & 8) blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op 2 incidenten, die u toeschrijft aan skinheads. Bij een eerste incident – u vermoedt dat het in 2006 was – kwam uw 16-jarige neef A. S. (...) om het leven. Het tweede incident, op 30 november 2009, betrof een aanval tegen uw dochter en zoon; dit incident was voor u – en uw gezinsleden – de directe aanleiding om uw herkomstland te ontvluchten. Welnu, er moet benadrukt worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat u een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Rusland ontvlucht bent omdat u niet op bescherming vanwege de autoriteiten zou kunnen rekenen. In verband met een incident op 30 november 2009, dat u markeert als de directe aanleiding voor uw vlucht uit Rusland, verklaart u (CGVS, p.8) dat u weliswaar naar de politie bent gegaan met de bedoeling om klacht neer te leggen, maar dat u hier van afzag nadat uw paspoort werd gevraagd door de rechercheurs die u ontvingen; u oordeelde dat uw klacht niet snel genoeg werd behandeld en ging daarom onverrichter zake naar huis (CGVS, p.11). Achteraf hebt u geen andere poging ondernomen, omdat uw zoon dit niet wilde (CGVS, p.11). Daarop werd u de vraag gesteld of u zich niet bij een advocaat geïnformeerd heeft over mogelijk te ondernemen stappen, maar u beweert dit om financiële redenen niet gedaan te hebben (CGVS, p.11). Vervolgens werd u de vraag gesteld of u zich dan ten minste hebt geïnformeerd over de kostprijs van het raadplegen van een advocaat, maar dat hebt u evenmin gedaan omdat dat toch geen zin zou hebben (CGVS, p.11). Verder verklaart u (CGVS, p.12) dat uw vlucht uit Rusland meer dan 12.000\$ heeft gekost en daarom werd u gevraagd of u zich niet minstens kon informeren over de kostprijs van (de raadpleging van) een advocaat, maar u antwoordt (CGVS, p.12) eerst dat u toch niets verwachtte van een advocaat, maar vervolgens erkent u dat een advocaat er misschien wel in zou slagen om de dader(s) achter slot en grendel te krijgen, maar dan zou u achteraf nog kunnen af te rekenen krijgen met wraak (CGVS, p.12). Er werd u vervolgens gevraagd of uw zoon enkel op 30 november 2009 werd geslagen, waarop u verklaart (CGVS, p.12) dat hij nog één keer werd geslagen, waarbij hij ook werd bestolen. Het was een getuige die de politie verwittigde en verder verklaart u (CGVS, p.12) dat de politie u vroeg om uw klacht precies te noteren. In hetzelfde verband verklaart u (CGVS, p.12) dat uw zoon naar de politie ging om de dader aan te wijzen, waaruit kan geconcludeerd worden dat de politie niet onwillig was om u bij te staan in uw vraag naar bescherming. Welnu, op basis van al uw hiervoor beschreven verklaringen slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u niet op bescherming vanwege de Russische autoriteiten kon rekenen.

U markeert de gewelddadige dood van de 16-jarige A. S. (...), van wie u verklaart dat hij uw neef was, als een cruciaal element in uw asielrelaas, in casu het begin van uw beweerde problemen. Welnu, er

moet vooreerst worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig informatie kunt verschaffen over elementen die betrekking hebben op dit incident. U weet enkel dat het incident gebeurde in 2006, maar u kunt het incident niet nader in de tijd duiden (CGVS, gehoorverslag p.6). U weet dat A. S. (...) op een trein voor binnenverkeer zou gedood zijn, maar u kunt de plaats van het delict niet nader omschrijven (CGVS, gehoorverslag p.6). Er werd u gevraagd hoe A. S. (...) werd gedood, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.7) dat u denkt dat hij werd neergestoken, maar zeker weet u dat niet. U verklaart verder dat een zekere R. (...) de dader was van de moord op A. S. (...), maar u kent zijn familienaam niet (CGVS, gehoorverslag p.7). Er werd u gevraagd of, behalve de genaamde R. (...), ook anderen terecht stonden voor de moord op A. S. (...), waarop u antwoordt (CGVS, gehoorverslag p.8) dit niet te weten. Uit uw verklaringen blijkt verder dat de gewelddadige dood van uw neef tot een proces en daaropvolgende beroepsprocedure leidde, met daarbij horende zittingen, die u zelf zou bijgewoond hebben (CGVS, gehoorverslag p.7-8), maar u kunt zelfs niet bij benadering de plaats duiden waar het proces plaats vond (in Moskou). Welnu, van u mocht verwacht worden dat u meer concrete informatie over belangrijke elementen inzake dit incident had kunnen verstrekken, vooral daar uit uw verklaringen moet blijken dat u persoonlijk bij het proces aanwezig was én u het incident een prominente plaats in uw asielrelaas geeft.

Er dient in hetzelfde verband te worden gesteld dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat er inderdaad een incident plaats vond waarbij een zekere A. S. (...) werd gedood, doch hieromtrent moet het volgende opgemerkt worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat A. S. (...) 16jaar oud was (CGVS, p.6), maar de informatie uit de geraadpleegde bronnen spreekt dit tegen; A. S. (...) was 19 jaar oud. Verder bevat de geraadpleegde informatie gegevens over de volledige naam van de vermoedelijke dader (R. P. (...), datum en uur van het incident (25 mei 2006 om 11u.00), plaats van het incident (Klyazma station) en de manier waarop het slachtoffer werd aangevallen (meerdere messteken in de hals en de borst).

In het verlengde van de hiervoor beschreven vaststelling, moet benadrukt worden dat u geen begin van bewijs aanbrengt van het incident, maar eveneens maakt u de familiale band met A. S. (...) niet aannemelijk. Er werd u gevraagd of u geen bewijs hebt van het incident in kwestie, waarop u antwoordt (CGVS, gehoorverslag p.7) dat u niet wist dat u dit nodig zou hebben (in België), maar u voegt eraan toe dat u wel bewijzen had. Daarom werd u nogmaals gevraagd of u over bewijzen beschikte in Rusland, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.7) dat dit mogelijk het geval was, maar dat u er sowieso niet aan gedacht hebt bij uw vertrek, hetgeen op zich geen plausible verklaring is voor het gebrek aan materieel bewijs. Verder verklaart u (CGVS, gehoorverslag p.7) dat de rechtzaak op tv en ook in kranten aan bod is gekomen, maar u verwijst niet concreet naar betrouwbare bronnen, die uw versie van de feiten staven, en evenmin legt u enig tastbaar bewijs voor. U legt niet alleen geen enkel tastbaar bewijs van het incident voor, maar evenmin brengt u enig document aan dat uw verklaarde familieband met het slachtoffer staft. In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat u op 14 december 2009 asiel vroeg in België, in casu ruim anderhalf jaar voor uw gehoor door het Commissariaat-generaal en dus ruim in de mogelijkheid was om informatie en bewijsmateriaal te verzamelen.

Welnu, aangezien u niet in staat bent om uw familiale band met A. S. (...) aan te tonen, noch in staat bent om voldoende informatie over zijn gewelddadige dood en de daaruit voortvloeiende rechtzaak of enig materieel bewijs naar voor te brengen, moet geconcludeerd worden dat het door u gelegde verband tussen het beschreven incident met A. S. (...) en uw latere persoonlijke problemen niet geloofwaardig is.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vlucht vanuit Rusland naar België en vooral de gebruikte identiteits- en reisdocumenten.

Zo verklaart u (CGVS, p.5) totaal niet te weten met welke paspoorten u naar België bent gereisd. Uw vlucht naar de EU begon met een traject over zee in een cruiseschip met veel mensen aan boord (CGVS, p.5); in St-Petersburg ging u aan boord. U had tijdens de reis één begeleider, maar u weet niet of en welke identiteits- en reisdocumenten hij zou hebben getoond bij een eventuele controle (CGVS, p.5). U verklaart dat er alvast geen identiteitsdocumenten moesten worden getoond toen u aan boord ging (CGVS, p.5) en u beweert dat uzelf, noch uw gezinsleden op enig moment aan een persoonlijke controle werden onderworpen (CGVS, p.6). U verklaart voorts niet te weten in welke haven u bent aangekomen (CGVS, p.5) en ten slotte beweert u dat er totaal geen afspraken zijn gemaakt over wat u moest doen of zeggen als u aan een persoonlijke controle zou onderworpen worden (CGVS, p.6). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en vooral de gebruikte documenten. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend

zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid in verband met de gebruikte documenten en ondergane identiteitscontroles, werd bovendien gevonden in informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Met stelligheid kan dan ook worden aangenomen dat de overgrote meerderheid van de personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondergraven.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt kopieën voor van uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter K. (...), uw rijbewijs, een diploma van uw echtgenote; deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, die in het kader van deze asielaanvraag niet betwist wordt. U legt verder uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, wat evenmin betwist wordt. Tenslotte legt u een document voor waarop uw dochter staat afgebeeld. U verklaart dat u dit document enkel hebt voorgelegd omdat u bij het vervullen van de nodige formaliteiten voor uw asielaanvraag om documenten van alle gezinsleden werd gevraagd en op dat ogenblik beschikte u niet over enig ander document dat de identiteit van uw dochter kon staven (CGVS, gehoorverslag p.4). Het fotodocument bevat echter geen identiteitsgegevens (van uw dochter) en evenmin blijkt uit uw verklaringen dat het verband houdt met uw beweerde problemen in Rusland. Bijgevolg worden alle hiervoor gedane vaststellingen niet gewijzigd op basis van de door u voorgelegde documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op één persoonlijk incident, waarbij enkel uzelf en geen andere gezinsleden betrokken waren; op dag in oktober of november 2009 ging u van uw werk naar huis toen u langs achter werd aangevallen en een klap op het hoofd kreeg, waardoor u kortstondig het bewustzijn verloor (CGVS, gehoorverslag p.6). Inzake dit door u aangehaalde incident moet het volgende worden opgemerkt.

Er moet worden vastgesteld dat u naar aanleiding van het door u beschreven incident geen enkele poging tot bescherming hebt ondernomen. U verklaart daaromtrent dat een aangifte bij de politie niets zou uithalen (CGVS, gehoorverslag p.7). Daarom werd u gevraagd waarop u dergelijke uitspraak baseerde; u repliceert dat een klacht inzake een incident waarbij uw zoon het slachtoffer werd, zonder gevolg bleef (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u door de tegen u gerichte aanval moest stoppen met werken, waaruit geconcludeerd mag worden dat dit incident een grote impact had op uw persoonlijke en professionele situatie. Bijgevolg had u tenminste enige redelijke poging kunnen ondernemen om uw belager(s) te laten vatten en dus bescherming te zoeken bij de autoriteiten, hetgeen u hebt nagelaten. Er dient in dit verband ook verwezen te worden naar de beslissing ten aanzien van uw echtgenoot, waarin gemotiveerd wordt dat er in uw herkomstland wel degelijk mogelijkheden tot bescherming voorhanden waren. Volledigheidshalve moet nog opgemerkt worden dat u het incident niet precies in de tijd kunt situeren, hetgeen nochtans wel van u verwacht mocht worden omdat het een ingrijpend feit was, dat bovendien leidde tot het stoppen van uw professionele bezigheden.

Op basis van deze vaststellingen en het feit dat u voor het overige uw asielmotieven aan deze van uw echtgenoot verbindt, kan in uw hoofde dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de regelgeving van subsidiaire bescherming."

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende

partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Er werd u gevraagd of u persoonlijk ook problemen kende in uw herkomstland, waarop u verklaart watproblemen gekend te hebben bij solliciteren (CGVS, gehoorverslag p.7). Bij navraag blijkt dat u verwijst naar één mislukte sollicitatie en voorts verklaart u (CGVS, p.7) niet vaker gesolliciteerd te hebben, daar u moest studeren. Welnu, wat dit asielmotief betreft moet opgemerkt worden dat het niet voldoende zwaarwichtig is. Aangezien u geen melding maakt van andere incidenten en uw aanvraag baseert op de asielmotieven van uw ouders, kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade zoals vermeld in de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. U legt geen documenten voor die de gedane vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. U legt uw geboorteakte voor, dewelke louter gegevens bevat over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Voorts legt u een studentenkaart voor, die gegevens bevat over uw studieverleden, maar uit een dergelijk document kan tevens afgeleid worden dat u normaal toegang had tot hoger onderwijs, nota bene in een politieschool, hetgeen nogal opmerkelijk is, daar uit uw verklaringen (CGVS, p.6) – en deze van uw ouders – blijkt dat u geen vertrouwen had in de correcte werking van de politiediensten.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1.1. Verzoekende partijen citeren de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en tevens de inhoud van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij verklaren dat hun gezin door extreem rechtse elementen wordt belaagd in Rusland en dat zij worden gevisieerd vanwege hun Armeense afkomst. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat zij voor deze problemen niet afdoende kunnen rekenen op bescherming vanwege de Russische autoriteiten. Derhalve komen zij zowel in aanmerking voor het statuut van vluchteling als voor het statuut van subsidiaire bescherming, zo argumenteren verzoekende partijen.

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* trachten te weerleggen. Verzoekende partijen beperken zich immers tot de weergave van een aantal artikelen, de herhaling van hun bewering dat zij in de Russische Federatie omwille van hun Armeense afkomst gevisieerd worden en de volharding in hun standpunt dat zij voor hun problemen – die de directe aanleiding vormden voor hun vertrek uit hun land van herkomst – geen bescherming kunnen verkrijgen van de autoriteiten. Het louter herhalen van de voorgehouden problematiek, die in de bestreden beslissingen uitvoerig werd besproken en het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissingen werd gesteld, vergezeld van een summiere theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, betreft een door verzoekende partijen aangebracht verweer dat niet ernstig te noemen is. Deze argumentatie doet op generlei wijze afbreuk aan de zeer concrete en uitgebreide motieven van de bestreden beslissingen die door verzoekende partijen *de facto* ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte van eerste verzoekende partij, de geboorteakte van derde verzoekende partij, het rijbewijs van eerste verzoekende partij en de huwelijksakte van eerste en tweede verzoekende partij, allen voorzien van een beëdigde vertaling naar het Nederlands, merkt de Raad op dat deze documenten zich reeds bevinden in het administratief dossier van verzoekende partijen (administratief dossier S. V. en S. S., stuk 12: documenten, deel 1, 2 en 6 en administratief dossier S. H., stuk 12: documenten, deel 1). Verwerende partij heeft desbetreffend geoordeeld dat dergelijke documenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de door haar gedane vaststellingen. Ook desbetreffende motivering wordt door verzoekende partijen niet tegengesproken.

Met betrekking tot de achteraf bijgebrachte getuigenverklaring die door drie personen met de familienaam S. werd ondertekend, voorzien van fotokopieën van de paspoorten van deze personen (aan het verzoekschrift bij aangetekend schrijven van 15 november 2011 toegevoegde bijlage 9), waarbij deze getuigenis luidt als volgt: *“Op 25.05.2006 werd S.A., de zoon van E. in de trein Moscou-Safrino vermoord. Wij, ondertekenden, bevestigen hierbij dat S. A., zoon van E. onze familielid is”,* wijst

de Raad erop dat dit enkel een getuigenis betreft getekend door drie personen die dezelfde familienaam dragen als het slachtoffer van de moord en als verzoekende partijen, doch deze getuigenverklaring op zich op generlei wijze aan toont dat er een familieband bestaat tussen S. A. en verzoekende partijen en bovendien deze verklaring geen officieel document betreft waaruit gelijk welke familieband onomstotelijk komt vast te staan. Bovendien wijst de Raad erop dat de bijgevoegde paspoorten die de echtheid van de ondertekenaars dient te bekrachtigen fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Onderhavige getuigenverklaring die vooreerst geen officieel document betreft, toont tevens inhoudelijk niet aan dat er tussen verzoekende partijen en S. A. een familiale band aanwezig is.

Het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de gegevens van de administratieve dossiers onverminderd overeind blijven. Derhalve kunnen verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.2.2. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT